

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.061/2018/5.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Kincses István ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti lakos felperesnek – a **(képviselő neve)** által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. november 28. napján kelt 1.P.20.372/2017/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 144.000,- (Egyszáznegyvennégyezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az **(város 1 neve)**-i Járásbíróság 6.P.... számú ítéletével kötelezte jelen per felperesét, hogy **(személy neve)**-nek – aki az érintett per felperese volt – fizessen meg 660.000,- Ft tőkét és járulékait, 100.000,- Ft tőkét és járulékait, valamint perköltséget. Határozatának tényállása szerint a felek közös osztott tulajdonát képezte a **(város 2 neve)**, **(X)** helyrajzi számú gyümölcsös és szántó művelési ágú ingatlan, földjeiket egymás mellett művelték. **(Személy neve)** felperesnek már tulajdonát képezte két sor körtefa a hozzátartozó szántóval együtt, amikor 2001. év folyamán további két sor körtefát megvásárolt jelen per felperesétől. Mivel utóbb kiderült, hogy a térképi és a helyszíni határ nem egyezett, 2011-ben a területet ismételten kimérették földmérővel és a földterület ellenértékét **(személy neve)** megfizette. Majd 2011. február 15-én 100.000,- Ft-ot, március 1-jén 560.000,- Ft, 2012. március 30-án pedig 100.000,- Ft-ot adott kölcsön jelen eljárás felperesének és keresetében ennek megfizetésére kérte kötelezni, aki beszámítási kifogással élt. Arra hivatkozott, hogy a téves kimérés miatt 10 éven át tartó jogalap nélkül használat kapcsán az ellenérdekű félnek 1.750.000,- Ft tiszta bevétele származott, amely őt illette volna meg.

Az (alperes neve) a 2015. október 13-án kelt 2.Pf.... számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Határozatának indokolásában egyebek mellett rámutatott, helyesen foglalt állást az **(város 1 neve)**-i Járásbíróság abban, hogy a felek között 2001. március 10-én létrejött ajándékozási szerződés értelmében jelen per felperese **(személy neve)**-nek ajándékozott 1000/24068 tulajdoni illetőséget 30.000,- Ft értékben, aki ezt követően 2001. március 26-án vásárolt meg további 7364/24068 tulajdoni illetőséget 150.000,- Ft vételár ellenében. Az adásvételi szerződés 6. pontja szerint a vevő a **(város 3 neve)** felőli oldalon két sor gyümölcsfa használatára és birtoklására jogosult az adásvételi és a korábban keletkezett ajándékozási szerződésre is figyelemmel. A

szerződésben megjelölték a **(személy neve)** által megvásárolt ingatlan AK értékét és a vétel tárgyát képező tulajdoni hányadot, majd a szerződés 6. pontjában azt, hogy a jogügylet következményeként a vevő milyen terület használatára jogosult. A birtokbaadás és a használat ennek megfelelő.

A felperes leszállított keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest 1.800.000,- Ft megfizetésére bírósági jogkörben okozott kár megtérítése címén. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat rosszul mérlegelte, ugyanis az adásvételi szerződést betű szerint kell értelmezni. Állította, a bíró meghamisította az adásvételi szerződést, amikor azt írta, hogy két sor körtefa használatára és birtokbavételére jogosította fel **(személy neve)**-t. Az sem felel meg a valóságnak, hogy a felek egyezően adták volna elő, hogy a helyes kimérést követően a vételár különbözetet a vevő neki megfizette. Valótlan az a megállapítás is, hogy két sor körtefa eladására irányult a szándékuk, ez csak a korábbi per felperesének szándéka volt. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a szerződésben hivatkozott ajándékozási szerződést, az nem került részére bemutatásra.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, az eljáró bíróságok a feltárt bizonyítékokat egyenként és összességükben is okszerűen mérlegelték, mérlegelésük eredményét részletesen megindokolták. Az, hogy a felperes az ítélettel nincs megelégedve, nem alapozza meg az alperes kártérítési felelősségét, a kártérítési per nem nyit új jogorvoslati fórumot. Vitatta a keresetet összecszerűségében is, mellyel kapcsolatban utalt arra, hogy az alapperben az alperes beszámítási kifogása 1.750.000,- Ft volt, aminél magasabb összeget a felperes jelen perben sem érvényesíthetne bírósági jogkörben okozott kár címén.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére akkor kerülhet sor, ha a kártérítés különös és általános feltételei fennállnak. A perbeli esetben a felperes az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezéssel élt, így rendes jogorvoslati lehetőségét kimerítette. Kifejtette, a perben a felperes elsősorban azt sérelmezte, hogy a bíróság ítéleti tényállásként olyan megállapítást tett, miszerint az alapper felperese a szerződés alapján két sor körtefa használatára volt jogosult. A becsatolt adásvételi és ajándékozási szerződések, valamint a felperes személyes nyilatkozata alapján ugyanakkor – mely szerint **(személy neve)**-vel ezen túlmenően további ajándékozási szerződést nem kötött, az adásvételi szerződés pedig a szerződési akaratukat fejezi ki – az állapítható meg, hogy az alperes részéről nem volt okszerűtlen a bizonyítékok mérlegelése. Megjegyezte, bizonyítékértékelő tevékenysége kapcsán is csak akkor merülhetne fel kártérítési felelőssége, ha a téves értékelést kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés okozta volna. A perbeli esetben azonban sem erről, sem a bizonyítékok téves értékelése folytán a tényállás téves megállapításáról nincs szó.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és közbenső ítélet formájában kártérítési igénye jogalapja fennálltának megállapítását, másodlagosan az alperes módosított, leszállított kereset szerinti marasztalását kérte. Sérelmezte az elsőfokú ítélet indokolásának a kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésre vonatkozó utalását, ezért annak mellőzését kérte. A bírói műhibát abban látta, hogy az ajándékozási szerződés 1. pontja értelmében az ajándék tárgya 10/24068 tulajdoni hányad volt, amely 0,1 AK-nak felel meg, ezzel szemben a perben eljáró bíróságok 10 AK-t vettek figyelembe. Mivel az alperes így 9,9 AK értéket vont el tőle, kára minden további bizonyítás nélkül megállapítható. Utalt továbbá **(földmérő neve)** földmérő nyilatkozatára, aki kimunkálta, hogy az alapperben 9,74 AK értékű területen valósult meg többlethasználat, ami szintén kimaradt a bizonyítékértékelésből. Fellebbezésének kiegészítésében számszakilag részletesen levezette álláspontját.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult. Megjegyezte, az AK érték a föld jövedelmezőségének a mutatója, míg a tulajdoni hányad azt fejezi ki, hogy az ingatlan-nyilvántartási egység milyen arányban áll a jogosult tulajdonában.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésére álló adatok alapján meghozott érdemi döntése is helytálló, ezért ítéletét az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján, helyes indokai szerint hagyta helyben.

A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki:

A felperes fellebbezésében – elsőfokú eljárásbeli előadásától eltérően – arra hivatkozott, az alapperben eljáró bíróságok jogsértő magatartása abban fogható meg, hogy a 2001. március 10-én kelt ajándékozási szerződésben szereplő 10/24068 tulajdoni hányad helyett 1000/24068 eszmei hányadot számoltak el. Ez azt jelenti, hogy az ajándékozási szerződésben szereplő 0,1 AK érték helyett 10 AK-t vettek figyelembe, melynek következtében jogtalanul 9,9 AK értékű ingatlant vontak el tőle. Ezzel a felperes fellebbezésében – lényegét tekintve – a Pp. 235. § (1) bekezdésében szabályozott új tényt állított, amelyre csak abban az esetben kerülhet sor, ha az az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, illetőleg ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul, azonban ebben az esetben is alkalmazni kell a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakat. A felperes nem valószínűsítette, de nem is állította, hogy a fellebbezésében foglalt új tény az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatala után jutott volna tudomására, továbbá azt sem, hogy ezzel összefüggésben megtartotta a Pp. 141. § (6) bekezdését, így az előadott tény a másodfokú eljárásban már nem vehető figyelembe. Megjegyzi az ítéltábla, a hivatkozás érdemben is alaptalan, hiszen a felperes személyes nyilatkozatai szerint az ajándékozási szerződésben 10 AK került átadásra (5. számú beadvány 11. oldal, 9. számú jegyzőkönyv 2. oldal).

Ugyancsak alaptalanul sérelmezte a felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásának a kirívó jogszabálysértés és a kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányára vonatkozó érvelését. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a töretlen bírói gyakorlat szerint a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg (BDT2008.1817.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség alapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD1992.213., BH2013.124.). Ilyen súlyú jogszabálysértés vagy ésszerűtlen bizonyítékértékelés pedig a hivatkozott eljárásban nem történt. Az alperes a rendelkezésre álló bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és az így, a Ptk. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegeléssel megállapított tényállás alapján helytálló jogi következtetésre jutott.

Az ítéltábla – egyezően az elsőfokú bírósággal – hangsúlyozza, a bírósággal szembeni kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a korábbi kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélettel szemben, tehát nem szolgálhat kártérítés alapjául, ha a jogerős ítéletet vitatja akár érdemben, akár eljárási szabálysértésre hivatkozva. A felperes által az elsőfokú eljárásban felhozott érvek valójában a korábbi per tárgyát képezték, vizsgálatuk ott a releváns körben megtörtént, s az eljáró bíróságok a vitássá tett igényekről véglegesen döntöttek. A jogerős ítélet mindenkivel szemben kötelező érvényű, beleértve az ügyben érintett személyeket, az állami szerveket és a később eljáró bíróságokat is (Pp. 229. §).

Az eredménytelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jogos eljárásban előzetesen le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az államnak külön felhívásra.

Szeged, 2018. június 8.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró